

Arrest

nr. 218 500 van 19 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Pieter Reypenslei 25
2640 MORTSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HELSEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 30 oktober 2015 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 5 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 7 september 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 7 september 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 05/11/2015
Overdracht CGVS: 09/06/2016*

U werd op 8 juni 2017 van 9u10 tot 13u20 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord, bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat Meester Azieshi Ban Ernest loco meester Matthieu Lys en uw voogd Maarten Loncin waren gedurende het gehele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U, J.M., bent een Afghaan van Pashtoun origine behorend tot de Mangal stam. U verklaart 17 jaar oud te zijn. U bent een soennitische moslim en uw moedertaal is Pashtou. Daarnaast spreekt u ook Dari en Nederlands. U bent afkomstig uit het dorp Soliki behorend tot het district Mirzaka van de provincie Paktia waar u onafgebroken tot uw vertrek uit uw land woonde.

U ging naar de madrassa en kwam daar in contact met de talibanleden. U werd verplicht om een militaire training te volgen. Vervolgens werd u ingezet in operaties tegen de Afghaanse soldaten. Uw collega werd in één van deze operaties gedood. De volgende dag had u verlof zoals elke vrijdag en ging u naar huis. U vertelde aan uw vader wat er gebeurd was. Uw vader heeft u dan meteen naar de man van uw tante in Kabul gestuurd. U bleef daar drie dagen lang en verliet dan in augustus 2015 Afghanistan. U kwam op 30 oktober 2015 in België aan waar u op 5 november 2015 asiel aanvraag. Bij terugkeer vreest u de taliban die nog steeds op zoek zijn naar u omdat u was weggelopen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u drie dreigbrieven van de taliban, uw taskara en de enveloppe waarin deze documenten opgestuurd werden neer.

B. Motivering

Uw asielaanvraag werd onderzocht en beoordeeld rekening houdend met het principe van het belang van het kind. Er dient echter te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS kan geen geloof hechten aan uw problemen met de taliban. Hieromtrent legde u immers zeer wisselende en tegenstrijdige verklaringen neer. Initieel verklaarde u immers voor DVZ geen persoonlijke problemen te hebben gehad met de taliban. Hoewel er jongeren werden gevraagd deel te nemen aan de jihad, vluchtte u uit Afghanistan weg omwille van de onveilige situatie in uw regio, deze was immers niet meer leefbaar (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling nr. (...)). Later wijzigde u deze verklaring voor DVZ en beweerde u deze keer dat u wel persoonlijk bedreigd werd en zelfs drie dreigbrieven kreeg van de taliban die u hadden gevraagd om deel te nemen aan jihad (zie Vragenlijst vraag 5). U weigerde echter deel te nemen of te gaan vechten, ook uw vader was niet akkoord.

Tijdens uw gehoor op het CGVS wijzigde u uw verklaringen echter opnieuw. Deze keer deelde u mee dat u onder dwang zelfs mee hebt gevochten met de taliban en twee Afghaanse soldaten vermoordde. U voegde er ook aan toe dat uw vader al twee keer meegenomen werd door de taliban, die u na uw vertrek nog steeds zochten (CGVS gehoorverslag p. 2). Geconfronteerd met dit groot aantal wijzigingen in uw relaas verklaarde u dat u bang was om te vertellen dat u aan de kant van de taliban hebt gevochten. U wilde niet beschuldigd worden door de Belgische autoriteiten. Gevraagd waarom u dan ook niet eerder vermeldde dat uw vader twee keer meegenomen werd door de taliban herhaalde u dat u toen bang was, hetgeen ook geen steek houdt. Indien uw vader wel werkelijk ontvoerd werd zou u dit toch kunnen vertellen aan de asielinstanties zonder bang te zijn voor mogelijke beschuldigingen van de Belgische autoriteiten, gezien u er niets te maken had en enkel maar het slachtoffer ervan was. Het CGVS ziet verder niet in waarom iemand die wel persoonlijk bedreigd werd in zijn land van herkomst initieel zou verklaren geen enkele persoonlijke problemen te hebben gehad en enkel zou verwijzen naar een algemene situatie. Geconfronteerd hiermee verklaarde u dat u zo geadviseerd werd door uw vrienden in het opvangcentrum. U beweerde tevens, net als uw raadsman, dat uw betrokkenheid bij de taliban gedwongen was. U wilde eigenlijk niet meevechten. Men kan dan ook redelijkerwijs verwachten dat u al eerder aan de Belgische asielautoriteiten verklaarde dat u door de taliban gedwongen werd om mee te vechten aangezien er mogelijk verschoningsgronden aanwezig zijn die niet zouden leiden tot een beschuldiging. Dit hebt u echter niet gedaan.

Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat u deze keer de waarheid wilde vertellen. Desondanks bleek uit het geheel van uw verklaringen dat u hieraan niet hebt voldaan. Er zijn namelijk ook nog inconsistenties in uw verklaringen gelegd tijdens uw laatste gehoor op het CGVS. Zo verklaarde u bij aanvang van het gehoor dat u twee soldaten vermoordde in een gevecht. Even later herhaalde u dat u twee soldaten vermoordde, om dit nog later tijdens dat gehoor weer te ontkennen (CGVS p. 2, 16). U nuanceerde uw uitspraak en zei dat u in hun richting schoot maar wist niet of ze hiermee geraakt werden of niet, dit terwijl u bij aanvang letterlijk tweemaal zei dat u twee soldaten vermoordde (CGVS p. 16). Uw gedrag getuigt dus niet van een wil om de waarheid te vertellen. Uit uw verklaringen werd geconcludeerd dat u nog steeds zaken wilde verzwijgen en valse verklaringen wilde neerleggen aan de asielinstanties.

U trachtte uw persoonlijke problemen met de taliban te bewijzen aan de hand van de dreigbrieven die naar u geadresseerd werden. Met betrekking tot deze dreigbrieven legde u echter ook nog wisselende verklaringen neer. Initieel beweerde u dat de twee van de drie dreigbrieven verstuurd werden toen u nog in Afghanistan woonde. Uw vader zou deze ontvangen hebben maar u toch niets hebben laten weten om u niet ongerust te maken. Dit is op zich al opmerkelijk, men kan toch verwachten dat een vader zijn zoon zou willen beschermen en op zijn minst actie zou ondernemen indien zulke dreigbrieven aankwamen door u bijvoorbeeld naar een veiligere plaats te sturen. Een laatste brief zou aangekomen zijn na uw vertrek uit het land (zie Vragenlijst, vraag 5). Later beweerde u echter dat ze allemaal naar uw vader gestuurd werden na uw vertrek (CGVS p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid haalde u opnieuw hetzelfde excuus aan, namelijk dat u bang was en het advies kreeg door derden om uw relaas anders te vertellen. Het CGVS vindt uw uitleg echter niet afdoende. Het is niet logisch noch begrijpelijk waarom iemand door anderen opgezet zou worden om te zeggen dat twee van de drie dreigbrieven die hij kreeg bezorgd werden toen hij zelf in Afghanistan was, terwijl alle drie de brieven eigenlijk pas na zijn vertrek werden bezorgd. Uw redenering volgt geen logica. Bovendien betreffen deze dreigbrieven handgeschreven brieven die door eender welke persoon geschreven kunnen worden. De authenticiteit ervan kan niet worden nagegaan. Gezien uw wijzigende verklaringen over de momenten waarop uw familie deze dreigbrieven zou gekregen hebben komt de geloofwaardigheid van de bedreigingen door de taliban verder op de helling te staan.

U beweerde op het CGVS ook dat uw vader al twee keer meegenomen werd door de taliban, hetgeen u eerder nooit vermeldde. Hij werd geslagen en ondervraagd door de taliban. Hij werd onder druk gezet omdat de taliban u wilden vinden. Hij zou drie dagen lang geslagen zijn en dan vrijgelaten zijn. U kwam dit te weten tijdens uw laatste contact met uw moeder. De details van deze ontvoeringen had u echter niet. U kwam nochtans ook meermaals in contact met uw vader. Hij zou er echter niet over willen praten (CGVS p. 9). Uw contact met uw moeder dateerde ook van drie maand voor het gehoor op het CGVS. Aldus kon u geen bijkomende informatie bieden over de twee ontvoeringen van uw vader door de taliban. U wist zelfs niet wanneer deze precies plaatsvonden. De taliban zouden gezegd hebben aan uw vader dat, als ze ontdekken dat u in het buitenland bent, ze al uw familieleden gingen doden (CGVS p. 17). Dit is echter zeer ongeloofwaardig. U hebt immers een openbaar Facebookprofiel met uw eigen foto erop. De taliban zouden dan ook snel te weten komen dat u in het buitenland bent. Geconfronteerd hiermee, verklaarde u dat u niet wist dat ze u via Facebook zouden kunnen vinden, hetgeen geen steek houdt (CGVS p. 17). Het CGVS vond bovendien uw persoonlijke problemen met de taliban ongeloofwaardig. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de ontvoeringen van uw vader die een gevolg zijn van uw problemen met de taliban. U kon deze ontvoeringen hoe dan ook op geen enkele manier aannemelijk maken.

Gelet op de bovenstaande inconsistenties in uw relaas waarvoor u geen degelijke uitleg kon bieden kan het CGVS geen geloof hechten aan uw persoonlijke problemen met de taliban.

Bovendien werd ook vastgesteld dat u geen duidelijk zicht kon bieden over de verblijfplaatsen van uw familieleden. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming, zeker in het geval van een minderjarige asielzoeker zoals u.

Initieel verklaarde u dat uw oom aan moederszijde, de man van uw tante, genaamd S.M. woonachtig te Kabul, uw reis regelde (Fiche NBMV nr. (...)). Later wijzigde u deze verklaring en beweerde u dat uw vader uw reis regelde en hiervoor betaalde (Verklaring DVZ, vraag nr. 31, p. 9). Op het CGVS werd u gevraagd of u familie hebt buiten Paktia. U antwoordde negatief. Al uw familieleden zouden in Paktia wonen (CGVS p. 5). Uw tante van vaderskant zou ook in Gardez wonen, haar man heet S. maar u hebt geen ooms langs vaders zijde. U hebt wel nog twee ooms langs moeder zijde, maar noemde hen nu K. en D. Los van de tegenstrijdigheid of deze S. een oom aan vaders of aan moeders zijde is, hebt u ook eerder beweerd dat hij in Kabul woont. U werd hiermee geconfronteerd.

U haalde als excuus aan dat u toen niet alles juist vertelde. Nu zouden deze verwanten in Gardez, Paktia wonen. Het CGVS vindt uw excuus niet aanvaardbaar. Er is immers geen reden om aan te nemen dat iemand initieel zou verklaren dat zijn oom in Kabul zou wonen, terwijl die eigenlijk in zijn eigen regio woont. Het is dus ook niet geloofwaardig dat u het advies kreeg van anderen om te vertellen dat uw oom in Kabul woonde, terwijl dit niet zo is, het omgekeerde is realistischer. Wegens uw wisselende verklaringen en het gebrek aan een degelijk uitleg hiervoor werd u geïnformeerd dat dit belangrijk is voor het beoordelen van uw beschermingsnood en dat onduidelijkheden over uw netwerk nadelig zijn voor uw asielaanvraag. U kreeg dan een tweede kans om volledig zicht te geven op uw netwerk in Afghanistan. Zo verliet u het lokaal samen met uw voogd en advocaat om dit te bespreken. U kreeg hiervoor de nodige tijd. Er werd u na dit confidentieel gesprek met uw advocaat en voogd opnieuw gevraagd of u een verklaring had voor deze tegenstrijdigheid (CGVS p. 7-8). U legde echter zelfs na deze mogelijkheid te hebben gekregen opnieuw vage verklaringen neer hieromtrent. U zou inderdaad drie dagen lang bij deze oom S. hebben verbleven in Kabul. U dacht eerst dat het huis in Kabul van hem was maar dat hij permanent in Gardez verbleef. Hij zou soms wel in Kabul verblijven. Gevraagd of uw tante, dus zijn vrouw er dan ook woonde in dat huis in Kabul, bevestigde u dit. Gevraagd waar hun drie à vier kinderen verbleven, van wie de oudste even oud zijn als u en al de rest nog jonger, dus allemaal minderjarig, wist u het echter niet. Ze waren alleszins niet in Kabul. Ze zouden misschien in Gardez wonen. Gevraagd wie dan voor deze drie minderjarige kinderen zou zorgen in Gardez wist u het antwoord ook niet. U dacht misschien dat de broer die even oud is als u voor hen zorgde. Maar u wist het niet zeker. Rekening houdend met uw uitleg dat deze verwanten misschien niet permanent in Kabul wonen werd u gevraagd ongeveer hoeveel dagen per jaar uw tante en diens man in Kabul verblijven. U moest het antwoord echter opnieuw schuldig blijven. U voegde eraan toe dat uw tante er toen misschien was omdat ze medische behandeling nodig had. Maar opnieuw wist u het niet zeker. U gaf wel toe dat deze oom degene was die voor uw reis betaalde, dit in tegenstelling tot uw verklaring bij de DVZ waarin u beweerde dat uw vader voor uw reis betaalde. Aldus kan gesteld worden dat er toch een nauwe familiale band bestaat tussen u en deze verwanten gezien hun inspanning om u op te vangen en uw reis te bekostigen. Uw beperkte uitleg over de duur van hun verblijven in Kabul, de redenen waarom ze daar waren, en de verblijfplaatsen van hun kinderen werd niet overtuigend gevonden en u werd opnieuw geconfronteerd met de vaststelling dat u zicht moet bieden op de verblijfplaatsen van uw familieleden en de omstandigheden waarin ze daar wonen. U bleef echter bij uw vage beweringen (CGVS p. 8).

Over de verblijfplaats van uw vader legde u ook wisselende verklaringen neer. Initieel verklaarde u dat u niet wist waar uw vader woonde, of hij nog bij uw moeder in het dorp woonde, of of hij het land ook heeft verlaten (Fiche NBMV nr. (...)). Later voor DVZ wijzigde u deze verklaring. U wist deze keer niet of hij in Gardez was, of dat hij al teruggekeerd was naar uw dorp in Paktia (Verklaring, vraag 15, p. 7). Later wijzigde u ook deze verklaring en verklaarde u dat uw vader in uw dorp zou wonen in Paktia (Vragenlijst Afghaanse Niet-Begeleide Minderjarigen, p. 4). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u eveneens dat uw vader, die als landbouwer werkte, soms naar Kabul ging om de oogst te verkopen. Hij zou daar soms een maand blijven, soms vijftien en soms drie dagen. Gevraagd waar hij dan tijdens die periode logeerde wist u opnieuw geen antwoord ondanks dat u na uw schooltijd jarenlang uw vader hielp in de landbouw (CGVS p. 6). U bent bovendien zijn oudste zoon. Dat u zelfs niet wist waar uw vader in Kabul verbleef in de periodes dat hij de oogst daar ging verkopen wekt de indruk op dat u zaken wilde verzwijgen, te meer omdat u ondanks uw belofte de waarheid te willen vertellen na valse verklaringen te hebben afgelegd, nog steeds niet de waarheid vertelde en uw verklaringen bleef veranderen. Uw wisselende verklaringen doen twijfels rijzen omtrent de werkelijke verblijfplaats van uw vader en doet zo vermoeden dat uw vader in Kabul woont. U kreeg nochtans meerdere kansen tijdens uw gehoor om mee te werken. U werd meermaals herinnerd aan de samenwerkingsplicht en beloofde meermaals dat u deze keer de waarheid ging vertellen. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u echter niet te hebben voldaan aan deze medewerkingsplicht. Uw algemene geloofwaardigheid wordt hierdoor enorm geschaad. U wordt bijgevolg het voordeel van twijfel niet gegund. Het voordeel van twijfel wordt immers gegeven onder voorwaarde dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en dat de verklaringen samenhangend en aannemelijk worden bevonden. Het CGVS houdt rekening met uw leeftijd. Ook als een minderjarige asielzoeker heeft u echter nog steeds de plicht om de waarheid te vertellen, waarin u niet slaagde.

Gezien de bovenstaande onduidelijkheden biedt u geen zicht op de werkelijke verblijfssituatie van uw familieleden. U maakt het voor het CGVS hierdoor onmogelijk om in te schatten waar uw familieleden zouden wonen en of ze in een veilig gebied in Afghanistan wonen of er op zijn minst een sterke affiniteit mee hebben.

De bovenstaande vaststellingen wijzen erop dat ze mogelijk in Kabul verblijven en niet (meer) in Paktia. Door deze zaken te ontkennen en te verzwijgen geeft u geen zicht op uw werkelijke familiesituatie en laat u het CGVS niet toe om uw beschermingsnood te analyseren.

De status van vluchteling kan u dus niet worden toegekend. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De documenten hebben pas waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien is de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. Uw taskara draagt verder tekenen van vervalsing. Op uw taskara afgegeven op 20/11/1392 (omgezet naar de westerse kalender 9 februari 2014) werd Wali Shah Rahmat als district chief van Mirzaka vermeld. Toen was echter Niaz Mohammad Khalil de chief van het district (zie landeninformatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U werd hiermee geconfronteerd en kon geen antwoord bieden omdat uw vader het districtshuis binnen ging voor uw taskara terwijl u buiten bleef, zo verklaarde u. Dit is echter geen verklaring voor het feit dat de verkeerde naam van de districtschief erop werd neergeschreven. De dreigbrieven die u neerlegde werden in het voorgaande al besproken. U legde ook de enveloppe neer die volgens u door uw vader werd opgestuurd. Op deze enveloppe werd opgemerkt dat uw dorp Kerkin als adres werd opgegeven door de verzender A.S., uw vader. Als districtsnaam werd echter district Ahmadkhil opgegeven. U beweerde nochtans dat uw dorp Kerkin tot het district Mirzaka (ook gekend als Sayedkaram) behoorde, wat ook bevestigd wordt in de bijgevoegde informatie. Het is opvallend dat een afzender die zogenaamd in Mirzaka district woont, de naam opgeeft van een verkeerd, naburig district bij het adres van de afzender. Deze fout bevestigt de verdere vermoedens rond de werkelijke verblijfplaats van uw familie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert aan dat bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming het principe van “*het belang van het kind*” de primordiale overweging vormt. Hij verwijst hierbij naar artikel 3, eerste lid, van het Kinderrechtenverdrag en naar artikel 14 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Waar de bestreden beslissing vaststelt dat hij zijn asielmotieven inzake zijn gedwongen rekrutering niet vermeldde van bij aanvang van de procedure, wijst verzoeker erop dat dit interview niet werd gehouden in de aanwezigheid van zijn voogd of advocaat. Hij durfde niet te vermelden dat hij had gevochten met de taliban omdat hij vreesde als misdadiger te worden beschouwd en werd door derden geadviseerd om deze feiten te verzwijgen voor de instanties. Bij de beoordeling of dit feit afbreuk doet aan verzoekers geloofwaardigheid, dient rekening te worden gehouden met zijn kwetsbaar profiel. Verzoeker was vijftien jaar oud bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming en beschikte nog niet over een voogd die hem correct kon informeren of adviseren. Verzoeker verwijst naar informatie van UNHCR inzake de houding van minderjarigen bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming. Hij meent dat de commissaris-generaal dan ook onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar profiel en voorbijgaat aan het hoger belang van het kind en de procedurele waarborgen die in acht genomen moeten worden bij het horen van minderjarigen, zoals de bijstand van een voogd tijdens de verhoren. Hij verwijst hierbij naar artikel 9 van de “*Voogdijwet*”, naar artikel 25 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) en naar informatie van BCHV.

Hij besluit hieruit dat het interview bij aanvang van de procedure diende te worden afgenomen door een speciaal opgeleide persoon en dat zijn verklaringen tijdens dit interview niet in overweging kunnen worden afgenomen daar zij werden afgelegd zonder bijstand van een voogd.

Inzake de weigering van de vluchtelingenstatus, licht verzoeker in zijn verzoekschrift toe als volgt:

“4.1.1. tolk begreep verzoeker niet

Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat een aantal beweerde tegenstrijdigheden die in het interview slopen, een gevolg zijn van de manke vertaling door de tolk die blijkbaar een ander accent had dan verzoeker.

Pashtoun is immers zelf een verzameling van allerlei dialecten die sterk kunnen verschillen van elkaar. Bij aanvang van het interview wees de aanwezige advocaat de gemachtigde van de Commissaris-generaal er op dat de tolk iets anders vertaalde dan wat voordien was besproken. Toen hij dit opmerkte, werd hij door de gemachtigde van de Commissaris-generaal afgesnauwd en op cynische wijze afgebroken met de zinsnede: “Begrijpt u Pashtoun ?” (interview Commissaris-generaal pag. 2).

Nochtans bevestigde de tolk dat zijn accent anders was.

Dit verklaart ook waarom de tolk in eerste instantie vertaalde dat verzoeker twee mensen doodschoot en verzoeker in hetzelfde interview, een half uur later, bevestigde dat hij bij twee incidenten betrokken was en op andere mensen schoot doch niet weet of hij mensen gedood heeft.

Tenzij men verzoeker beticht van zwakzinnigheid, is het volstrekt onlogisch om aan te nemen dat iemand op een uur kan beweren dat hij enerzijds twee mensen dood schoot en een uur later dit kan vergeten zijn. Verzoeker meent dat dit al voldoende grond is om het dossier minstens opnieuw te laten beoordelen door de Commissaris-generaal en opnieuw een interview te laten plaatsvinden, deze keer met een tolk die verzoeker wél begrijpt.

Voor een goed begrip van het ganse relaas is minstens vereist dat er een tolk aanwezig is die verzoeker perfect begrijpt. Een vertaling is sowieso al een transformatie van de verklaring zodat de gemachtigde bij het horen van de twijfel over het begrip, het accent van de tolk is immers anders, het interview had moeten beëindigen minstens had hij dienen in te grijpen en een nieuw interview plannen.

Aangezien daarenboven art. 51 – 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen bepaalt dat het onderzoek geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

Dat het interview werd afgenomen in het Pashtoun en het Engels.

De gemachtigde van de Commissaris-generaal stelde zijn vragen in het Engels en verzoeker antwoordde via de tolk in het Pashtoun.

De taal van de procedure is nochtans het Nederlandse of het Frans, niet het Engels.

De Commissaris-generaal is ertoe gehouden om de bij aanvang van de asielprocedure vastgelegde taal te gebruiken in alle onderdelen van de procedure en de wetgever heeft niet voorzien dat deze taal het Engels kan zijn.

De Commissaris-generaal vond het nodig om verzoeker te horen waaruit blijkt dat hij van oordeel was dat dit interview noodzakelijk was voor het nemen van de bestreden beslissing.

De Commissaris-generaal schond dan ook de wet door niet te voorzien in een tolk Pashtoun-Nederlands daar niet mag verwacht worden dat zowel de advocaat dan wel de voogd laat staan de gemachtigde van de Commissaris-generaal zelf, voldoende Engels begrijpt om een interview ter dege af te leggen.

Dat de schending van de wetgeving op het taalgebruik, een onwettigheid vormt die de openbare orde raakt ((RvSt., arrest nr. 16.854, 5 februari 1975, inzake Jassogne; RvSt., arrest nr. 19.345, 29 september 1978, inzake Thuriaux).

Verzoeker wijst er dus op dat het manke begrip van verzoeker van de vragen en de antwoorden alsook het manke begrip van de gemachtigde van de Commissaris-generaal maakt dat het relaas van verzoeker hier en daar onduidelijk en zelfs tegenstrijdig was.

Dat verzoeker hier nog aan toevoegt dat de Commissaris-generaal weliswaar beweert dat de asielaanvraag wordt onderzocht en beoordeeld rekening houdend met het principe van het belang van het kind, doch slechts kan vaststellen dat dit belang enkel in woorden wordt uitgedrukt maar geen enkel rechtstreeks gevolg heeft dan tenzij dat er een vertrouwenspersoon – voogd aanwezig is.

Dit principe zou echter er minstens toe moeten leiden dat een tolk wordt geëngageerd die zowel de taal van de gemachtigde van de Commissaris-generaal spreekt, alsook van de voogd en ook van de advocaat en zeker moet dit principe de gemachtigde van de Commissaris-generaal ertoe nopen het interview te beëindigen van zodra er twijfel bestaat over het goede begrip van de tolk van het dialect van de minderjarige.

Vandaar dat verzoeker verzoekt om het dossier minstens opnieuw toe te vertrouwen aan de Commissaris-generaal en een tolk Pashtoun-Nederlands aan te stellen teneinde verzoeker op een correcte manier te verhoren. Verzoeker merkt ook op dat hij ondertussen een aardig woordje Nederlands spreekt, maar geen Engels, en het dus uiterst nadelig is dat hij de vertaling niet kan dubbelchecken.

Verzoeker wijst er bovendien nog op dat ook de tolken die de kinderen bij het verhoor bijstaan, een specifieke opleiding dienen genoten te hebben, wat in casu nooit werd aangetoond, noch vermeld.

De gemachtigde beweerde zelf wel een bijzondere opleiding genoten te hebben doch wat betreft de tolk kan hieraan ten zeerste getwijfeld worden daar deze zelfs geen Nederlands spreekt.

4.1.2. (beweerde) Tegenstrijdigheden

Verzoeker overloopt de beweerde tegenstrijdigheden en verklaart deze in extenso zodat zal blijken dat deze tegenstrijdigheden in werkelijkheid zeer miniem zijn.

- *Tegenstrijdigheid 1*

De gemachtigde van de Commissaris-generaal wijst er op dat er een tegenstrijdigheid zou zijn in de fiche die werd opgesteld bij de aankomst van verzoeker en het interview.

Verzoeker voegt deze als stuk.

Het betreft een document van twee bladzijden waarbij verslag wordt gegeven van een kort gesprek dat verzoeker had met een dispatcher bij de dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker werd niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon, noch door een voogd, noch door een advocaat, zodat de wet werd geschonden (cfr supra).

De dispatcher noch de tolk die persoonlijk aanwezig is geweest, hadden enige bijzondere opleiding om verzoeker te verhoren.

Desalniettemin wordt deze verklaring op 5 verschillende punten aangehaald om het relaas van verzoeker te logenstraffen.

In hoofdorde verzoekt verzoeker dan ook om elke tegenstrijdigheid of elk argument dat de gemachtigde van de Commissaris-generaal put uit deze eerste verklaring, als niet bestaande te beschouwen daar deze verklaring werd afgenomen in tegenstrijd met de wettelijke bepalingen betreffende voogdij, door niet-opgeleide ambtenaren en dus in strijd is met de wet.

Ondergeschikt wijst verzoeker er desalniettemin op dat zijn relaas voor 90 % nog steeds strookt met die initiële verklaring zodat zelfs als ze gebruikt wordt, ze eerder ter ondersteuning van het relaas van verzoeker kan gebruikt worden dan ter ontkenning.

- *Tegenstrijdigheid 2*

Verzoeker heeft nooit vermeld dat hij twee soldaten vermoordde, hij was bij incidenten betrokken en wist niet of hij mensen vermoord heeft. Dit heeft hij verklaard doch dit is door de tolk niet zo begrepen.

- *Tegenstrijdigheid 3*

Niet-vermelding van het meenemen van vader door de Taliban.

Verzoeker heeft vermeld dat hij bij het laatste telefoongesprek met zijn vader in de zomer in 2017 heeft vernomen van zijn moeder die toen aan het apparaat was, dat zijn vader opgepakt was. Dit was de eerste maal dat hij hier iets over hoorde, voordien wist hij dit niet.

Dit verklaart dan ook meteen waarom hij vroeger nooit heeft vermeld dat zijn vader gearresteerd was door de Taliban.

Bovendien wijst verzoeker er op dat de vader werd meegenomen nadat verzoeker al lang vertrokken was naar België zodat hij dit zelfs niet had kunnen vermelden bij zijn eerdere vraaggesprekken.

De reden dat verzoeker dit dus niet eerder meldde, is gewoonweg omdat dit niet mogelijk was en hij die niet wist. Nochtans noteerde de gemachtigde van de Commissaris-generaal dat verzoeker bang zou zijn geweest, wat ook wel klopt maar uiteraard niet de enige reden was van het niet vermelden van het meenemen van zijn vader door de Taliban; de hoofdreden was dat verzoeker niet wist dat zijn vader gearresteerd was, tot een telefoontje tijdens de zomer in 2017 met zijn moeder.

Alleszins blijkt hieruit eerder de onwil van de gemachtigde van de Commissaris-generaal om verzoeker een eerlijke kans te geven. Het lijkt er eerder op dat de gemachtigde van de Commissaris-generaal een tunnelvisie had waarbij hij kost wat kost een stok moest vinden om de hond te slaan. M.a.w. de gemachtigde van de Commissaris-generaal legde het hele interview er op aan om aan verzoeker tegenstrijdigheden te ontlokken eerder dan zich met een objectief relaas bezig te houden.

- *Tegenstrijdigheid 4*

De Commissaris-generaal verwijst opnieuw naar één zin in de fiche die, zoals aangetoond, werd opgesteld in omstandigheden die niet stroken met de wet waarbij verzoeker heeft verklaard : "Omgeving was echter niet meer leefbaar".

Dit klopt uiteraard en in een samenvatting van vier zinnen lijkt dit te stroken met de werkelijkheid en is er helemaal geen tegenstrijdigheid waar te nemen.

De gemachtigde van de Commissaris-generaal vindt het vreemd dat verzoeker niet eerder verklaarde dat hij gevochten heeft met de Taliban en niet begrijpt waarom verzoeker "bang" was.

Nochtans is het perfect logisch dat iemand in een tijd van terreur, vreemdelingenhaat en islamofobie, er niet meteen voor uitkomt dat hij heeft gevochten met Taliban, toch een notoir islamitisch terreurnetwerk.

Zeker in de gedachtegang van een kind van 15 jaar is het niet onlogisch dat deze vreest dat hij afgerekend zal worden omwille van zijn lidmaatschap bij de Taliban zodat hij de "slechte" raad opvolgde van collega's, vrienden en slechte raadgevers die hem aanraadden niet aan te geven dat hij lid was geweest van de Taliban.

Verzoeker zet dit nu recht en hoopt op begrip voor deze leugen.

- *Tegenstrijdigheid 5*

Opnieuw wijst de Commissaris-generaal op het gegeven dat verzoeker enerzijds verklaarde dat hij twee soldaten vermoordde en anderzijds dat hij schoot naar de anderen.

Verzoeker is hier reeds op ingegaan : het betrof een manke verklaring door de tolk die een ander dialect sprak. Het is immers volstrekt onlogisch dat men in hetzelfde interview binnen het uur een andere versie opdist.

- *Tegenstrijdigheid 6 – dreigbrieven*

Verzoeker heeft drie dreigbrieven ontvangen :

Deze werden hem bezorgd door zijn vader en deze werd verstuurd op 11/2/2016, 6/3/2016 en 30/3/2016. Deze is allemaal verstuurd wanneer verzoeker al in België was.

Dit heeft verzoeker altijd verklaard doch om een of andere reden is dit bij de in take verkeerdelijk genoteerd.

Alleszins blijkt uit het relaas van de gemachtigde van de Commissaris-generaal dat hij niet beseft dat deze brieven verstuurd worden nadat verzoeker al vertrokken was. De gemachtigde van de Commissaris-generaal schrijft immer :

"Uw vader zou deze ontvangen hebben maar u toch niets hebben laten weten om u niet ongerust te maken. Dit is op zich al opmerkelijk, men kan toch verwachten dat een vader zijn zoon zou willen beschermen en op zijn minst actie ondernemen indien zulke dreigbrieven aankwamen door u bvb. naar een veiligere plaats te sturen."

Deze zinsnede wijst er op dat de gemachtigde van de Commissaris-generaal niet beseft dat verzoeker op het ogenblik dat de brieven verstuurd werden, zich reeds in België bevond.

Verzoeker wijst er nog op dat de vragenlijst uitdrukkelijk de data van de brieven vermeldt en verzoeker uiteraard wist dat die brieven verstuurd waren na zijn vertrek. Dit wijst er uiteraard op dat gesprekken met minderjarigen met de nodige argwaan moeten worden benaderd.

- *Tegenstrijdigheid 7*

Verzoeker heeft om de drie maand contact met zijn familie wanneer zij naar de grotere stad gaan om daar te kunnen telefoneren. In het dorp van verzoeker is geen telefoon aanwezig.

Zo kwam hij tijdens het laatste gesprek van zijn moeder te weten dat zijn vader gearresteerd was.

De gemachtigde van de Commissaris-generaal vindt dit vreemd maar wijdt niet uit over de reden waarom hij dit vreemd vindt.

Bovendien vergist de gemachtigde van de Commissaris-generaal zich daar waar hij stelt dat verzoeker een openbaar Facebook-profiel heeft. Dit Facebook-profiel is gesloten en was dit reeds ten tijde van het interview. Verzoeker begrijpt niet hoe de gemachtigde van de Commissaris-generaal aan de afdrucken is gekomen en vermoedt dat de gemachtigde van de Commissaris-generaal andere wegen bewandelt die voor verzoeker onmogelijk zijn. Misschien is de gemachtigde van de Commissaris-generaal via een vriend op het profiel van verzoeker terecht gekomen doch het is onmogelijk uit dit niet openbaar profiel alle informatie te halen die de Commissaris-generaal claimt.

Verzoeker wijst er op dat het profiel de naam draagt J.P.

Verzoeker zou het verbazen dat de Taliban in de buurt van zijn dorp, waar zelfs geen telefoonaansluiting is, gebruik zouden maken van Facebook, laat staan dat ze zijn profiel zouden kennen.

Zodoende kan worden besloten dat verzoeker wel degelijk en terecht zich beroep op de vluchtelingenstatus daar de tegenstrijdigheden die de Commissaris-generaal beweert te kunnen ontdekken, in se geen tegenstrijdigheden zijn en hij daarenboven voorbijgaat aan tal van details die verzoeker correct heeft vermeld.

Verzoeker verzoekt dan ook om de beslissing van de Commissaris-generaal, alleszins wat het asielrelaas betreft, te vernietigen en ondergeschikt het dossier terug te sturen naar de Commissaris-generaal teneinde dit verder te onderzoeken.”

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de situatie van kinderen in Afghanistan. Verzoeker wijst erop dat kinderen het grootste slachtoffer zijn van het gewapende conflict in Afghanistan en citeert uit informatie van The Guardian en Human Rights Watch. Hij citeert tevens uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghansitan*” van 19 april 2016 dat kinderen over een risicoprofiel beschikken om gedwongen gerekruteerd te worden door Anti-gouvernementele groeperingen (AGE's), waaronder de taliban. Hij citeert verder uit informatie van EASO waaruit blijkt dat er in zijn provincie van herkomst, Paktia, gedwongen rekrutering door de taliban plaatsvindt.

Verzoeker is bovendien van oordeel dat de commissaris-generaal de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst onvoldoende heeft onderzocht. Hij wijst erop dat de taliban aanwezig is in zijn dorp en provincie en dat er regelmatig gevechten zijn tussen de taliban en de Afghaanse overheid voor controle over Paktia. Hij citeert hierbij uit informatie van The New York Times en TOLO news.

Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal zijn herkomst uit Paktia niet betwist. Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen zicht biedt op de verblijfplaatsen van zijn familieleden, merkt hij dan ook op dat deze vaststellingen enkel relevant zijn bij de beoordeling of verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt elders in Afghanistan. Hij wijst erop dat de bewijslast inzake de beoordeling van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief bij de commissaris-generaal ligt. Hij verwijst verder naar informatie van UNHCR waaruit blijkt dat een intern vestigingsalternatief niet redelijk is voor niet-begeleide minderjarige vreemdeling indien zij er niet over familieleden beschikken en dat rekening dient te worden gehouden met de beste belangen voor de minderjarige.

Verzoeker herhaalt dat zijn verklaringen over zijn regio van herkomst niet worden betwist en aldus geloofwaardig zijn. Hij gaat vervolgens in op de motivering in de bestreden beslissing inzake de verblijfplaatsen van zijn familieleden:

“Waar de Commissaris-generaal echter over struikelt, is de bewering als zou verzoeker opvang kunnen genieten in Kabul. De Commissaris-generaal besluit hiertoe door te verwijzen naar de infofiche, opgesteld door de dienst Vreemdelingenzaken die contra legem en dus nietig.

Verzoeker verklaarde immers dat zijn oom S.M. zijn reis regelde.

Later verklaarde verzoeker dat zijn vader dit voor hem regelde.

Volgens de Commissaris-generaal betreft dit een tegenstelling doch verzoeker wijst er op dat hij initieel van mening was dat zijn oom dit regelde doch dit een voorschot betrof en de vader van verzoeker uiteindelijk alle kosten terugbetaalde aan deze oom. Zodoende hebben zowel zijn vader als zijn oom een vinger in de pap bij de vlucht van verzoeker maar verzoeker vermeldde initieel blijkbaar enkel zijn oom daar er ook niet verder op aangedrongen werd en deze uiteindelijk een aantal praktische beslommeringen op zich had genomen van de reis van verzoeker.

Alleszins betreft dit geen tegenstrijdigheid en mocht de gemachtigde van de Commissaris-generaal nauwgezet te werk zijn gegaan, had hij zelf eenvoudig weg deze tegenstrijdigheid kunnen afvinken als een logische uitleg.

Verzoeker heeft een tante met oogproblemen die regelmatig in Kabul behandeld wordt door specialisten-oogartsen. Hiertoe verblijft deze soms in Kabul al dan niet samen met haar echtgenoot, de oom van verzoeker.

Of het verblijf van deze tante telkens in hetzelfde appartement is, waar verzoeker zich een aantal dagen heeft verschanst, weet verzoeker niet zeker en evenmin weet hij of dit pand al dan niet het eigendom is van zijn oom.

Alleszins wonen zijn tante en oom het merendeel van de tijd in Gardez.

Verder vindt de Commissaris-generaal het vreemd dat in het appartement in Kabul de kinderen van de oom en de blinde tante van verzoeker er niet bij waren en deze dus alleen in Gardez zouden hebben verbleven.

Verzoeker wijst er op dat de oudste zoon alleszins ongeveer even oud is als verzoeker zelf en zodoende mogelijk op de kinderen kon letten. Bovendien is de familiale situatie in Afghanistan uiteraard volledig anders en worden ook verantwoordelijkheden toegekend aan jongeren daar waar dit in onze cultuur niet zou mogelijk zijn.

Het is dus mogelijk dat er nog iemand anders op de kinderen lette dan wel dat de neef van verzoeker op de kinderen lette.

Verzoeker merkt op dat van hem als minderjarige een bijzondere kennis wordt vereist die nochtans niet strookt met de bekommernis die de gemachtigde van de Commissaris-generaal aan de dag zou moeten leggen bij het verhoor van een minderjarige.

De gemachtigde van de Commissaris-generaal vindt tevens een tegenstrijdigheid in de verklaring van verzoeker over de verblijfplaats van zijn vader.

Opnieuw brengt de gemachtigde van de Commissaris-generaal de fiche ten berde waar verzoeker zou verklaard hebben over de verblijfplaats van zijn vader : "Geen idee, in dorp bij moeder of land verlaten ?". Verzoekers vader is boer en verkoopt de oogst waar hij denkt het meeste opbrengst te kunnen krijgen.

Zodoende is hij in een land met een erbarmelijke infrastructuur soms dagen onderweg en uiteraard verloopt een verkoop ook niet altijd van een leien dakje.

Het is dan ook niet onlogisch dat verzoeker verklaart dat hij vermoedt dat zijn vader bij zijn moeder verblijft doch dit niet zeker weet daar zijn vader regelmatig uithuizig is.

Verzoeker vraagt zich ook af welke bijzondere kennis van hem verwacht wordt. Hij is nooit met zijn vader mee oogst gaan verkopen en weet dus niet waar deze vertoeft als hij niet in het dorp was.

Nochtans stelt de Commissaris-generaal dat dit een valse verklaring is doch dit niet wordt gestaafd door enig argument dan door het buikgevoel van de gemachtigde van de Commissaris-generaal.

Waarom het gegeven dat verzoeker beweert dat hij nooit met zijn vader mee de oogst ging verkopen zijn algemene geloofwaardigheid onderuit haalt, is dan ook voor verzoeker een vraagteken.

Alleszins kan de Commissaris-generaal niet ontkennen dat verzoeker afkomstig is uit Soliki, enkel dat verzoeker misschien onduidelijk is geweest over de onroerende bezittingen van zijn oom en de verblijfplaats van zijn vader tijdens de periode wanneer deze de oogst verkoopt.

Verzoeker kan bezwaarlijk aannemen dat dit argumenten zijn die ertoe kunnen leiden dat de subsidiaire bescherming kan worden geweigerd bij twijfel over de verblijfplaats van verzoeker.

Verzoeker verzoekt dan ook om de beslissing wat dit betreft te vernietigen daar de situatie in de buurt van zijn verblijfplaats, wat geschraagd wordt door UN-rapporten, wel degelijk als gevaarlijk wordt beschouwd en verzoeker dan ook, mocht al geen asiel worden toegekend, recht heeft op de status die de subsidiaire bescherming hem biedt.

Alleszins toont de gemachtigde van de Commissaris-generaal nergens aan dat verzoeker niet uit het dorp Soliki afkomstig is, enkel wordt getwijfeld aan het patrimonium van een oom en de reizen van zijn vader.

Verder verwijst verzoeker ook naar de documenten die hij neerlegde en kan slechts vaststellen dat de Commissaris-generaal doorgaat op de ingeslagen weg en op alle slakken zout legt.

Verzoeker brengt de taskara bij die hem werd opgestuurd door zijn vader en hij weet niet waarom op de envelop waarin de taskara en de dreigbrieven zaten de districtsnaam Ahmadkil opgegeven werd en niet Mirzaka.

Verzoeker wijst er echter op dat Mirzaka ook bekend staat als Sayedkaram en dat zijn vader analfabeet is.

Bovendien betreffen het twee naburige districten en is het gegeven dat iemand anders het adres op de envelop schreef, mogelijk de reden van de fout.

De beslissing is dan ook ongegrond wat dit betreft."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker de Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling (stuk 3) toe aan het verzoekschrift. De Raad merkt op dat dit stuk zich reeds in het administratief dossier bevindt.

2.1.3. In een aanvullende nota van 17 januari 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- UNHCR's "Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018;
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation" van december 2017;
- de "COI Focus: Afghanistan: Security situation in Kabul city" van Cedoca van 24 april 2018;
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation Update" van mei 2018;
- EASO-rapport "Country Guidance Afghanistan" van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen niet kan weerleggen of verschonen door te wijzen op vertaalproblemen met de tolk. Het loutere feit dat de tolk bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aangaf dat hij een ander accent had dan verzoeker, betekent immers niet dat er vertaalfouten werden gemaakt. De hierop volgende opmerking van verzoekers advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud dat de tolk zaken anders vertaalde, betreft een blote bewering in hoofde van de advocaat, temeer gezien deze ontkennend antwoordde op de vraag van de *protection officer* of hij Pashtou begreep (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 11, p. 2). Dat de *protection officer* een kritische vraag stelde aangaande de opmerking van verzoekers advocaat wil bovendien niet zeggen dat er sprake is van enige vooringenomenheid of gebrek aan objectiviteit in hoofde van de *protection officer*. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker bij aanvang en op het einde van het persoonlijk onderhoud aangaf dat hij de tolk begreep en dat hij noch zijn advocaat op het einde enige opmerking maakten betreffende vertaal- of andere communicatieproblemen met de aanwezige tolk (*Ibid.*, p. 3, 17-18).

Verzoeker voert verder aan dat de tolk in het Engels vertaalde, doch hij toont niet *in concreto* aan op welke manier dit gegeven een negatieve invloed zou hebben gehad op zijn verklaringen of de notities van het persoonlijk onderhoud, zodat verzoeker niet aantoonde dat deze niet overeenstemmen met wat hij in werkelijkheid heeft verklaard. Verzoeker kan niet gevolgd worden dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet werd geschonden doordat het persoonlijk onderhoud plaatsvond in de aanwezigheid van een tolk Engels/Pashtou, waarbij de *protection officer* zelf van het Nederlands naar het Engels vertaalde en de aanwezige tolk vertaalde van het Engels naar het Pashtou (en omgekeerd). Voorgaand artikel regelt immers het taalgebruik wat het eigenlijk onderzoek van het verzoek om internationale bescherming betreft en wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van de beslissing. Voormeld artikel kan niet aldus worden geïnterpreteerd dat het zich ertegen verzet dat de tolk zich tijdens het persoonlijk onderhoud bedient van een andere taal dan de proceduretaal, *in casu* het Engels, noch dat de *protection officer* zich ten aanzien van de tolk in deze vreemde taal uitdrukt. Voormeld artikel verbiedt de *protection officer* die het persoonlijk onderhoud afneemt niet zich uit te drukken in een vreemde taal noch zelf de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185 993). Aan de *protection officer* wordt geen vereiste van bewijs inzake de beheersing van de vreemde taal gesteld. De omstandigheid dat verzoeker of de advocaat of de voogd die verzoeker vergezelt tijdens persoonlijk onderhoud het Engels onvoldoende beheerst, verzet zich hier niet tegen. Het loutere feit dat verzoeker minderjarig is kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling. Een schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

Verzoekers minderjarigheid kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De Raad stelt vast dat tijdens het persoonlijk onderhoud rekening gehouden werd met verzoekers minderjarigheid. Verzoeker werd immers gehoord in de aanwezigheid van zijn advocaat. Het persoonlijk onderhoud werd bovendien afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die tijdens het interview rekening heeft gehouden met verzoekers minderjarigheid en de nodige zorgvuldigheid aan de dag gelegd heeft om verzoeker op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. De Raad merkt hierbij op dat geen enkele wettelijke bepaling voorziet dat een minderjarige verzoeker dient gehoord te worden in de aanwezigheid van een tolk die een specifieke opleiding heeft genoten. Verzoeker brengt geen bewijs aan van het tegendeel. De Raad wijst er dan ook op dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen of vertaalfouten tijdens het persoonlijk onderhoud op te werpen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat het persoonlijk onderhoud opnieuw dient afgelegd te worden, noch dat de in het verzoekschrift opgeworpen vermeende vertaalproblemen of misverstanden een verklaring kunnen vormen voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden.

Verzoeker kan, gelet op wat voorafgaat, dan ook niet gevolgd worden dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen over of hij al dan niet mensen vermoordde in opdracht van de Taliban het gevolg zijn van een vertaalfout of misverstand met de tolk. Verzoekers louter blote bewering dat het "*volstrekt onlogisch [is] om aan te nemen dat iemand op een uur kan beweren dat hij mensen dood schoot en een uur later dit vergeten kan zijn*", betreft een blote bewering, die geen afbreuk kan doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid.

De Raad stelt immers vast dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud meermaals verklaarde dat hij soldaten heeft vermoord (*Ibid.*, p. 2), terwijl hij later verklaarde dat hij geschoten heeft doch niet wist of hij hierbij iemand vermoord heeft (*Ibid.*, p. 16). Verzoeker doet aan deze tegenstrijdigheid geen afbreuk door louter te ontkennen dat hij ooit verklaard heeft dat hij mensen heeft vermoord. Zijn voormelde verklaringen zijn immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek uit op het gebruik van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling ingevuld door het bureau MINTEH, dient er op gewezen dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoeker onjuist zouden zijn weergegeven. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat de vermeldingen in deze fiche niet overeenstemmen met zijn werkelijke verklaringen, staat het hem vrij om dit te doen. Verzoeker slaagt er evenwel niet in dergelijke concrete en pertinente gegevens aan te voeren. Het loutere feit dat verzoeker bij het invullen van de fiche niet werd bijgestaan door een advocaat of voogd en dat noch de interviewer noch de tolk een gespecialiseerde opleiding heeft gevolgd om verzoeker te horen, is op zich niet van die aard om aan te tonen dat de weergave van verzoekers verklaringen in deze fiche onjuist zouden zijn. Dit geldt te meer gezien, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift zelf benadrukt, de overige gegevens betreffende verzoekers identiteit overeenstemmen met de verklaringen die hij later aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad merkt hierbij tevens op dat uit de door verzoeker aangehaalde wetsbepalingen inzake de "*procedurele waarborg voor de niet-begeleide minderjarige*" niet kan worden afgeleid dat de loutere afwezigheid van een voogd die verzoeker vertegenwoordigt tijdens het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling ertoe zou leiden dat zijn verklaringen niet aan hem kunnen worden tegengeworpen. Verzoeker brengt aldus geen concrete en pertinente elementen aan die ertoe zouden nopen om deze fiche buiten de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming te houden. Hij kan bovendien niet gevolgd worden in zoverre hij in zijn verzoekschrift stelt dat zijn verklaringen op de fiche zijn relaas bevestigen, gelet op de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen bij het invullen van de fiche en zijn verklaringen die hij later tijdens de procedure heeft afgelegd.

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat hij geen tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn persoonlijke vervolgingsfeiten bij het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, gelet op verzoekers verklaringen dat "*Oorlog in de streek betrokkene, dreigementen Taliban. Jongeren uit het dorp werden door de Taliban gevraagd te stoppen met school en zich aan te sluiten om mee te vechten (Jihad). Betrokkene heeft zelf geen persoonlijke dreigementen ontvangen, omgeving was echter niet meer leefbaar.*" (Dossier overgemaakt aan CGVS, "*Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling*", stuk 25, p. 3). Zijn verklaringen dat hij nooit persoonlijk bedreigd werd zijn immers tegenstrijdig met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het persoonlijk onderhoud waar verzoeker verklaarde dat hij gedwongen gerekruteerd werd door de taliban (CGVS-vragenlijst, stuk 24; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 11, p. 10). Verzoeker herhaalt zijn verklaringen dat hij schrik had om te vertellen dat hij had meegevochten met het islamitisch terreurnetwerk van de taliban en meent dat dit een logische reactie is van een minderjarige. De bestreden beslissing oordeelde immers reeds terecht dat dit verweer geen afdoende verklaring noch verschoning kan bieden voor het feit dat verzoeker naliet om te vermelden dat hij persoonlijk bedreigd werd door de taliban, gezien hij geen redenen had om de bedreigingen van de taliban in het algemeen te verzwijgen, integendeel. Bovendien stelde de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker verklaarde dat zijn betrokkenheid bij de taliban gedwongen was, hetgeen een verschoningsgrond vormt voor deze feiten en er aldus geen reden is om deze feiten te verzwijgen voor de instanties belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming.

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker is om zo spoedig mogelijk alle elementen nodig voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. De Raad is bovendien van oordeel dat van iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er internationale bescherming te bekomen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden is. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en "vrees" kan geen reden zijn onjuiste informatie omtrent het verzoek om internationale bescherming te debiteren. Het loutere feit dat verzoeker over een kwetsbaar profiel beschikte omdat hij minderjarig was kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen, gezien verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. De Raad kan begrip opbrengen voor het feit dat de onzekerheid waarin een jonge verzoeker zich bevindt, maar hij heeft er evenwel alle belang bij om de instanties belast met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming de waarheid te vertellen betreffende de redenen die hem ertoe gebracht hebben zijn land van herkomst te verlaten.

Verzoeker voert verder aan dat hij niet werd bijgestaan door een voogd die hem correct kon informeren, doch het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgenomen in de aanwezigheid van verzoekers voogd, zodat dit gegeven geen verklaring biedt voor verzoekers nalaten om zijn gedwongen rekrutering door de taliban te verzwijgen. Dat verzoeker de vermeende vervolgingsfeiten niet van bij aanvang van de procedure vermeldde doet dan ook reeds afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Bovendien merkt de Raad op dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de pertinente en terechte motieven in de bestreden beslissing waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeker er niet in slaagt deze vervolgingsfeiten aannemelijk te maken.

Verzoeker herhaalt immers zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn vader de dreigbrieven van de taliban heeft gekregen na zijn vertrek uit Afghanistan, doch hij slaagt er hiermee niet in om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Verzoeker verklaarde bij aanvang van de procedure immers dat zijn vader reeds twee dreigbrieven had ontvangen voor verzoekers vertrek uit Afghanistan, en nog één dreigbrief ontving na zijn vertrek (CGVS-vragenlijst, stuk 24, p. 2). Verzoekers verweer dat dit verkeerd genoteerd werd betreft een louter blote bewering, temeer gezien uit het interview bij aanvang van de procedure blijkt dat verzoekers verklaringen hem werden voorgelezen in het Pashtou en dat hij deze voor akkoord ondertekende, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord verklaarde met de inhoud ervan. Gelet op verzoekers verklaringen bij aanvang van de procedure, kon de bestreden beslissing dan ook terecht vaststellen dat: *“Initieel beweerde u dat de twee van de drie dreigbrieven verstuurd werden toen u nog in Afghanistan woonde. Uw vader zou deze ontvangen hebben maar u toch niets hebben laten weten om u niet ongerust te maken. Dit is op zich al opmerkelijk, men kan toch verwachten dat een vader zijn zoon zou willen beschermen en op zijn minst actie zou ondernemen indien zulke dreigbrieven aankwamen door u bijvoorbeeld naar een veiligere plaats te sturen. Een laatste brief zou aangekomen zijn na uw vertrek uit het land (zie Vragenlijst, vraag 5)”*. Waar verzoeker er nog op wijst dat uit de door hem neergelegde dreigbrieven blijkt dat deze allen werden opgesteld na het vertrek uit zijn land, merkt de Raad op dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over deze dreigbrieven. Het loutere feit dat verzoeker minderjarig is biedt geen afdoende verschoning voor verzoekers tegenstrijdige verklaringen hierover. Er kan verder redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat zijn verklaringen overeenstemmen met de inhoud van de documenten die hij neerlegde, *quod non*. Dit gegeven doet dan ook enkel meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en aan de bewijswaarde van de door hem neergelegde dreigbrieven.

In zoverre het verzoekschrift erop wijst dat de bestreden beslissing (foutief) vaststelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de ontvoeringen van zijn vader en wijst op vooringenomenheid van de *protection officer*, merkt de Raad op dat verzoeker uitgaat van een foutieve lezing en/of interpretatie van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing oordeelde immers enkel dat het niet aannemelijk is dat verzoeker amper informatie kan geven over deze ontvoeringen, gelet op het feit dat hij nog contact heeft met zijn moeder en vader (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 11, p. 9). Van verzoeker kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn relaas waarvan hij geen kennis heeft, zodat verzoekers loutere bewering dat zijn vader hierover niet wilde praten, geen verschoning biedt voor zijn onwetendheid hierover. De Raad benadrukt hoe dan ook dat de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verzoeker betwist verder dat hij over een openbaar profiel beschikte op facebook ten tijde van het persoonlijk onderhoud, doch de Raad is van oordeel dat dit een blote *post factum* bewering betreft die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud immers, geconfronteerd met de vaststelling dat hij over een facebookprofiel beschikte dat zichtbaar is voor de taliban, *“Ik denk niet dat via Facebook zouden vinden. Ik dacht als ik een andere foto zet; gingen ze vragen waarom”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 11, p. 17), waaruit geenszins kan blijken dat zijn profiel gesloten zou zijn. De Raad is van oordeel dat verzoekers verweer dat zijn profiel een andere naam draagt, dat er geen telefoonaansluiting is in zijn dorp en dat de taliban geen gebruik zouden maken van facebook noch zijn profiel kennen, geen afdoende verklaring vormt waarom verzoeker, in het licht van de bedreigingen van de taliban dat ze zijn familieleden gingen vermoorden als verzoeker naar het buitenland was gevlucht (*Ibid.*), het risico zou nemen om zijn facebookprofiel op openbaar te zetten en zich zo zichtbaar te maken voor de taliban.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Het CGVS kan geen geloof hechten aan uw problemen met de taliban. Hieromtrent legde u immers zeer wisselende en tegenstrijdige verklaringen neer.

Initieel verklaarde u immers voor DVZ geen persoonlijke problemen te hebben gehad met de taliban. Hoewel er jongeren werden gevraagd deel te nemen aan de jihad, vluchtte u uit Afghanistan weg omwille van de onveilige situatie in uw regio, deze was immers niet meer leefbaar (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling nr. 8157456). Later wijzigde u deze verklaring voor DVZ en beweerde u deze keer dat u wel persoonlijk bedreigd werd en zelfs drie dreigbrieven kreeg van de taliban die u hadden gevraagd om deel te nemen aan jihad (zie Vragenlijst vraag 5). U weigerde echter deel te nemen of te gaan vechten, ook uw vader was niet akkoord.

Tijdens uw gehoor op het CGVS wijzigde u uw verklaringen echter opnieuw. Deze keer deelde u mee dat u onder dwang zelfs mee hebt gevochten met de taliban en twee Afghaanse soldaten vermoordde. U voegde er ook aan toe dat uw vader al twee keer meegenomen werd door de taliban, die u na uw vertrek nog steeds zochten (CGVS gehoorverslag p. 2). Geconfronteerd met dit groot aantal wijzigingen in uw relaas verklaarde u dat u bang was om te vertellen dat u aan de kant van de taliban hebt gevochten. U wilde niet beschuldigd worden door de Belgische autoriteiten. Gevraagd waarom u dan ook niet eerder vermeldde dat uw vader twee keer meegenomen werd door de taliban herhaalde u dat u toen bang was, hetgeen ook geen steek houdt. Indien uw vader wel werkelijk ontvoerd werd zou u dit toch kunnen vertellen aan de asielinstanties zonder bang te zijn voor mogelijke beschuldigingen van de Belgische autoriteiten, gezien u er niets te maken had en enkel maar het slachtoffer ervan was. Het CGVS ziet verder niet in waarom iemand die wel persoonlijk bedreigd werd in zijn land van herkomst initieel zou verklaren geen enkele persoonlijke problemen te hebben gehad en enkel zou verwijzen naar een algemene situatie. Geconfronteerd hiermee verklaarde u dat u zo geadviseerd werd door uw vrienden in het opvangcentrum. U beweerde tevens, net als uw raadsman, dat uw betrokkenheid bij de taliban gedwongen was. U wilde eigenlijk niet meevechten. Men kan dan ook redelijkerwijs verwachten dat u al eerder aan de Belgische asielautoriteiten verklaarde dat u door de taliban gedwongen werd om mee te vechten aangezien er mogelijk verschoningsgronden aanwezig zijn die niet zouden leiden tot een beschuldiging. Dit hebt u echter niet gedaan. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat u deze keer de waarheid wilde vertellen. Desondanks bleek uit het geheel van uw verklaringen dat u hieraan niet hebt voldaan. Er zijn namelijk ook nog inconsistenties in uw verklaringen gelegd tijdens uw laatste gehoor op het CGVS. Zo verklaarde u bij aanvang van het gehoor dat u twee soldaten vermoordde in een gevecht. Even later herhaalde u dat u twee soldaten vermoordde, om dit nog later tijdens dat gehoor weer te ontkennen (CGVS p. 2, 16). U nuanceerde uw uitspraak en zei dat u in hun richting schoot maar wist niet of ze hiermee geraakt werden of niet, dit terwijl u bij aanvang letterlijk tweemaal zei dat u twee soldaten vermoordde (CGVS p. 16). Uw gedrag getuigt dus niet van een wil om de waarheid te vertellen. Uit uw verklaringen werd geconcludeerd dat u nog steeds zaken wilde verzwijgen en valse verklaringen wilde neerleggen aan de asielinstanties.

U trachtte uw persoonlijke problemen met de taliban te bewijzen aan de hand van de dreigbrieven die naar u geadresseerd werden. Met betrekking tot deze dreigbrieven legde u echter ook nog wisselende verklaringen neer. Initieel beweerde u dat de twee van de drie dreigbrieven verstuurd werden toen u nog in Afghanistan woonde. Uw vader zou deze ontvangen hebben maar u toch niets hebben laten weten om u niet ongerust te maken. Dit is op zich al opmerkelijk, men kan toch verwachten dat een vader zijn zoon zou willen beschermen en op zijn minst actie zou ondernemen indien zulke dreigbrieven aankwamen door u bijvoorbeeld naar een veiligere plaats te sturen. Een laatste brief zou aangekomen zijn na uw vertrek uit het land (zie Vragenlijst, vraag 5). Later beweerde u echter dat ze allemaal naar uw vader gestuurd werden na uw vertrek (CGVS p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid haalde u opnieuw hetzelfde excuus aan, namelijk dat u bang was en het advies kreeg door derden om uw relaas anders te vertellen. Het CGVS vindt uw uitleg echter niet afdoende. Het is niet logisch noch begrijpelijk waarom iemand door anderen opgezet zou worden om te zeggen dat twee van de drie dreigbrieven die hij kreeg bezorgd werden toen hij zelf in Afghanistan was, terwijl alle drie de brieven eigenlijk pas na zijn vertrek werden bezorgd. Uw redenering volgt geen logica. Bovendien betreffen deze dreigbrieven handgeschreven brieven die door eender welke persoon geschreven kunnen worden. De authenticiteit ervan kan niet worden nagegaan. Gezien uw wijzigende verklaringen over de momenten waarop uw familie deze dreigbrieven zou gekregen hebben komt de geloofwaardigheid van de bedreigingen door de taliban verder op de helling te staan.

U beweerde op het CGVS ook dat uw vader al twee keer meegenomen werd door de taliban, hetgeen u eerder nooit vermeldde. Hij werd geslagen en ondervraagd door de taliban. Hij werd onder druk gezet omdat de taliban u wilden vinden. Hij zou drie dagen lang geslagen zijn en dan vrijgelaten zijn. U kwam dit te weten tijdens uw laatste contact met uw moeder. De details van deze ontvoeringen had u echter niet. U kwam nochtans ook meermaals in contact met uw vader. Hij zou er echter niet over willen praten (CGVS p. 9). Uw contact met uw moeder dateerde ook van drie maand voor het gehoor op het CGVS.

Aldus kon u geen bijkomende informatie bieden over de twee ontvoeringen van uw vader door de taliban. U wist zelfs niet wanneer deze precies plaatsvonden. De taliban zouden gezegd hebben aan uw vader dat, als ze ontdekken dat u in het buitenland bent, ze al uw familieleden gingen doden (CGVS p. 17). Dit is echter zeer ongeloofwaardig. U hebt immers een openbaar Facebookprofiel met uw eigen foto erop. De taliban zouden dan ook snel te weten komen dat u in het buitenland bent. Geconfronteerd hiermee, verklaarde u dat u niet wist dat ze u via Facebook zouden kunnen vinden, hetgeen geen steek houdt (CGVS p. 17). Het CGVS vond bovendien uw persoonlijke problemen met de taliban ongeloofwaardig. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de ontvoeringen van uw vader die een gevolg zijn van uw problemen met de taliban. U kon deze ontvoeringen hoe dan ook op geen enkele manier aannemelijk maken.

Gelet op de bovenstaande inconsistenties in uw relaas waarvoor u geen degelijke uitleg kon bieden kan het CGVS geen geloof hechten aan uw persoonlijke problemen met de taliban.”

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten geheel ongeloofwaardig zijn.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. De Raad wijst andermaal op verzoekers tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de door hem neergelegde dreigbrieven, hetgeen afbreuk doet aan de bewijswaarde van deze documenten. De Raad verwijst hierbij naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 23, nr. 1), met name de “*COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*” van Cedoca van 8 maart 2016, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Verzoekers taskara en de door hem neergelegde enveloppe kunnen de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten niet staven.

De informatie in het verzoekschrift over de veiligheidssituatie voor kinderen en het risico op gedwongen rekrutering door de taliban is dan ook onvoldoende om aannemelijk te maken dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft, nu hij in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker thans meerderjarig is en aldus niet aantoonbaar dat hij louter omwille van zijn leeftijd een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade heeft bij een terugkeer in Afghanistan.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de procedurele waarborgen voor minderjarige verzoekers, merkt de Raad op dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Er werd hierboven immers reeds vastgesteld dat doorheen de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid.

Waar verzoeker verder aanvoert dat bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming rekening diende te worden gehouden met het hoger belang van het kind, merkt de Raad op dat dit in de eerste plaats een hereniging met zijn ouders inhoudt. De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan verder geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Wanneer echter zoals *in casu* de gegevens en elementen die door de minderjarige worden aangebracht vaag, algemeen en ongeloofwaardig zijn en de verklaringen die hij aflegt met betrekking tot zijn vervolgingsfeiten in zijn geheel genomen ongeloofwaardig overkomen, kunnen de instanties enkel vaststellen dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. Gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen heeft verzoeker niet voldaan aan de op hem rustende bewijslast, zelfs indien rekening wordt gehouden met zijn minderjarigheid.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt verder dat verzoeker volhardt dat hij afkomstig is uit het dorp Soliki behorend tot het district Mirzaka van de provincie Paktia, doch de Raad merkt op dat in de bestreden beslissing omstandig werd gemotiveerd dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de verblijfplaatsen en -omstandigheden van zijn familieleden.

De Raad merkt op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de instanties zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De instantie mag van verzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk ook documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Volgende motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Initieel verklaarde u dat uw oom aan moederszijde, de man van uw tante, genaamd S.M. woonachtig te Kabul, uw reis regelde (Fiche NBMV nr. (...)). Later wijzigde u deze verklaring en beweerde u dat uw vader uw reis regelde en hiervoor betaalde (Verklaring DVZ, vraag nr. 31, p. 9). Op het CGVS werd u gevraagd of u familie hebt buiten Paktia. U antwoordde negatief. Al uw familieleden zouden in Paktia wonen (CGVS p. 5). Uw tante van vaderskant zou ook in Gardez wonen, haar man heet S. maar u hebt geen ooms langs vaders zijde. U hebt wel nog twee ooms langs moeder zijde, maar noemde hen nu K. en D. Los van de tegenstrijdigheid of deze S. een oom aan vaders of aan moeders zijde is, hebt u ook eerder beweerd dat hij in Kabul woont. U werd hiermee geconfronteerd. U haalde als excuus aan dat u toen niet alles juist vertelde. Nu zouden deze verwanten in Gardez, Paktia wonen. Het CGVS vindt uw excuus niet aanvaardbaar. Er is immers geen reden om aan te nemen dat iemand initieel zou verklaren dat zijn oom in Kabul zou wonen, terwijl die eigenlijk in zijn eigen regio woont. Het is dus ook niet geloofwaardig dat u het advies kreeg van anderen om te vertellen dat uw oom in Kabul woonde, terwijl dit niet zo is, het omgekeerde is realistischer. Wegens uw wisselende verklaringen en het gebrek aan een degelijk uitleg hiervoor werd u geïnformeerd dat dit belangrijk is voor het beoordelen van uw beschermingsnood en dat onduidelijkheden over uw netwerk nadelig zijn voor uw asielaanvraag. U kreeg dan een tweede kans om volledig zicht te geven op uw netwerk in Afghanistan. Zo verliet u het lokaal samen met uw voogd en advocaat om dit te bespreken. U kreeg hiervoor de nodige tijd. Er werd u na dit confidentieel gesprek met uw advocaat en voogd opnieuw gevraagd of u een verklaring had voor deze tegenstrijdigheid (CGVS p. 7-8). U legde echter zelfs na deze mogelijkheid te hebben gekregen opnieuw vage verklaringen neer hieromtrent. U zou inderdaad drie dagen lang bij deze oom S. hebben verbleven in Kabul. U dacht eerst dat het huis in Kabul van hem was maar dat hij permanent in Gardez verbleef. Hij zou soms wel in Kabul verblijven. Gevraagd of uw tante, dus zijn vrouw er dan ook woonde in dat huis in Kabul, bevestigde u dit. Gevraagd waar hun drie à vier kinderen verbleven, van wie de oudste even oud zijn als u en al de rest nog jonger, dus allemaal minderjarig, wist u het echter niet. Ze waren alleszins niet in Kabul. Ze zouden misschien in Gardez wonen. Gevraagd wie dan voor deze drie minderjarige kinderen zou zorgen in Gardez wist u het antwoord ook niet. U dacht misschien dat de broer die even oud is als u voor hen zorgde. Maar u wist het niet zeker. Rekening houdend met uw uitleg dat deze verwanten misschien niet permanent in Kabul wonen werd u gevraagd ongeveer hoeveel dagen per jaar uw tante en diens man in Kabul verblijven. U moest het antwoord echter opnieuw schuldig blijven. U voegde eraan toe dat uw tante er toen misschien was omdat ze medische behandeling nodig had. Maar opnieuw wist u het niet zeker. U gaf wel toe dat deze oom degene was die voor uw reis betaalde, dit in tegenstelling tot uw verklaring bij de DVZ waarin u beweerde dat uw vader voor uw reis betaalde. Aldus kan gesteld worden dat er toch een nauwe familiale band bestaat tussen u en deze verwanten gezien hun inspanning om u op te vangen en uw reis te bekostigen. Uw beperkte uitleg over de duur van hun verblijven in Kabul, de redenen waarom ze daar waren, en de verblijfplaatsen van hun kinderen werd niet overtuigend gevonden en u werd opnieuw geconfronteerd met de vaststelling dat u zicht moet bieden op de verblijfplaatsen van uw familieleden en de omstandigheden waarin ze daar wonen. U bleef echter bij uw vage beweringen (CGVS p. 8).

Over de verblijfplaats van uw vader legde u ook wisselende verklaringen neer. Initieel verklaarde u dat u niet wist waar uw vader woonde, of hij nog bij uw moeder in het dorp woonde, of of hij het land ook heeft verlaten (Fiche NBMV nr. (...)). Later voor DVZ wijzigde u deze verklaring. U wist deze keer niet of hij in Gardez was, of dat hij al teruggekeerd was naar uw dorp in Paktia (Verklaring, vraag 15, p. 7). Later wijzigde u ook deze verklaring en verklaarde u dat uw vader in uw dorp zou wonen in Paktia (Vragenlijst Afghaanse Niet-Begeleide Minderjarigen, p. 4). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u eveneens dat uw vader, die als landbouwer werkte, soms naar Kabul ging om de oogst te verkopen. Hij zou daar soms een maand blijven, soms vijftien en soms drie dagen. Gevraagd waar hij dan tijdens die periode logeerde wist u opnieuw geen antwoord ondanks dat u na uw schooltijd jarenlang uw vader hielp in de landbouw (CGVS p. 6). U bent bovendien zijn oudste zoon. Dat u zelfs niet wist waar uw vader in Kabul verbleef in de periodes dat hij de oogst daar ging verkopen wekt de indruk op dat u zaken wilde verzwijgen, te meer omdat u ondanks uw belofte de waarheid te willen vertellen na valse verklaringen te hebben afgelegd, nog steeds niet de waarheid vertelde en uw verklaringen bleef veranderen. Uw wisselende verklaringen doen twijfels rijzen omtrent de werkelijke verblijfplaats van uw vader en doet zo vermoeden dat uw vader in Kabul woont. U kreeg nochtans meerdere kansen tijdens uw gehoor om mee te werken. U werd meermaals herinnerd aan de samenwerkingsplicht en beloofde meermaals dat u deze keer de waarheid ging vertellen. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u echter niet te hebben voldaan aan deze medewerkingsplicht. Uw algemene geloofwaardigheid wordt hierdoor enorm geschaad. U wordt bijgevolg het voordeel van twijfel niet gegund. Het voordeel van twijfel wordt immers gegeven onder voorwaarde dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en dat de verklaringen samenhangend en aannemelijk worden bevonden. Het CGVS houdt rekening met uw leeftijd. Ook als een minderjarige asielzoeker heeft u echter nog steeds de plicht om de waarheid te vertellen, waarin u niet slaagde.”

Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat zijn oom de kosten van zijn vlucht had voorgeschoten en dat zijn vader deze later terugbetaalde, betreft een loutere *post-factum* verklaring die aldus geen afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de persoon die zijn reis organiseerde. Van verzoeker kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij consistente verklaringen aflegt over de manier waarop zijn reis vanuit Afghanistan werd geregeld. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen dat zijn oom en tante regelmatig enkele dagen in Kabul verbleven voor een medische behandeling, dat hij niet weet of zij er een appartement bezitten en steeds in hetzelfde appartement verblijven maar dat zij het merendeel van de tijd in Gardez doorbrengen, doch dit strookt niet met zijn verklaringen bij aanvang van de procedure waar hij stelde dat zijn oom in Kabul verblijft (Dossier overgemaakt aan CGVS, “*Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling*”, stuk 25, p. 3). Verzoekers verweer dat het in de Afghaanse cultuur mogelijk is dat zijn oudste neef op de minderjarige kinderen in Gardez lette in de afwezigheid van zijn tante en oom, betreft slechts een blote bewering waaruit bovendien blijkt dat dit een loutere veronderstelling is van verzoeker dat zijn neef op de kinderen lette. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoekers onwetendheid over de situatie van zijn oom en tante niet strookt met de vaststelling dat uit zijn verklaringen een nauwe familiale band blijkt met deze familieleden, gelet op het feit dat zij hem opvingen in Kabul en zijn reis bekostigden. Er kan dan ook redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker meer kennis zou hebben over de gezinssituatie van zijn oom en tante. Verzoekers verweer dat van hem een bijzonder kennis wordt verwacht die niet strookt met zijn minderjarigheid kan dan ook niet dienstig worden aanvaard. Zijn vage, onwetende en ongeloofwaardige verklaringen doen afbreuk aan zijn verklaringen met betrekking tot de verblijfplaatsen van deze familieleden.

Verzoekers verweer dat zijn vader vaak voor langere tijd weg was naar Kabul om de oogst te verkopen, kan geen afbreuk doen aan zijn verklaringen bij aanvang van de procedure waar hij verklaarde dat hij niet wist of zijn vader bij zijn moeder woonde of het land had verlaten (Dossier overgemaakt aan CGVS, “*Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling*”, stuk 25, p. 3) en zijn verklaringen tijdens de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij niet wist of zijn vader in Gardez of in Paktia woonde (DVZ-verklaring, stuk 24, p. 7). Het loutere feit dat verzoeker nooit meeging om deze oogst te verkopen betreft bovendien geen afdoende verschoning voor zijn lacunaire kennis met betrekking tot het verblijf van zijn vader in Kabul, gezien redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker op de hoogte is van het verblijf van zijn vader in de periodes dat hij in Kabul verbleef. Verzoekers inconsistente, lacunaire en ongeloofwaardige verklaringen doen dan ook afbreuk aan zijn verklaringen over de verblijfplaatsen van zijn vader.

Verzoeker verwijst verder naar de door hem neergelegde documenten, doch de bestreden beslissing oordeelde terecht dat geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de door hem neergelegde taskara en enveloppe.

Verzoekers verweer dat zijn vader analfabeet is en iemand anders mogelijk de verkeerde districtsnaam op de enveloppe schreef, betreft een loutere veronderstelling van verzoeker, die geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat de afzender van de enveloppe de het verkeerde district zou opschrijven, zelfs indien rekening wordt gehouden met het feit dat dit naburige districten betreffen. Hierboven werd bovendien reeds gemotiveerd waarom geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de door verzoeker neergelegde documenten. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

“De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De documenten hebben pas waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien is de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. Uw taskara draagt verder tekenen van vervalsing. Op uw taskara afgegeven op 20/11/1392 (omgezet naar de westerse kalender 9 februari 2014) werd Wali Shah Rahmat als district chief van Mirzaka vermeld. Toen was echter Niaz Mohammad Khalil de chief van het district (zie landeninformatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U werd hiermee geconfronteerd en kon geen antwoord bieden omdat uw vader het districtshuis binnen ging voor uw taskara terwijl u buiten bleef, zo verklaarde u. Dit is echter geen verklaring voor het feit dat de verkeerde naam van de districtschief erop werd neergeschreven. De dreigbrieven die u neerlegde werden in het voorgaande al besproken. U legde ook de enveloppe neer die volgens u door uw vader werd opgestuurd. Op deze enveloppe werd opgemerkt dat uw dorp Kerkin als adres werd opgegeven door de verzender A.S., uw vader. Als districtsnaam werd echter district Ahmadkhil opgegeven. U beweerde nochtans dat uw dorp Kerkin tot het district Mirzaka (ook gekend als Sayedkaram) behoorde, wat ook bevestigd wordt in de bijgevoegde informatie. Het is opvallend dat een afzender die zogenaamd in Mirzaka district woont, de naam opgeeft van een verkeerd, naburig district bij het adres van de afzender. Deze fout bevestigt de verdere vermoedens rond de werkelijke verblijfplaats van uw familie.”

Derhalve heeft verzoeker op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals genoegzaam blijkt uit het voorgaande. Verzoeker weigert aldus op moedwillige wijze klaarheid te scheppen over en maakt het derhalve onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op de verblijfplaatsen en -omstandigheden van zijn familieleden en zijn netwerk in Afghanistan. Indien verzoeker meent wel degelijk nood te hebben aan internationale bescherming, komt het hem toe, gelet op de hoger vermelde medewerkingsplicht en de op zijn schouders rustende bewijslast, de instanties een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te geven over zijn profiel en levensomstandigheden, *quod non in casu*. Het manifest en bewust misleidende karakter van verzoekers verklaringen hierover leidt er dan ook toe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn herkomst. Verzoekers verweer dat hij voldoende geografische kennis had van zijn vermeende regio van herkomst is niet zwaarwichtig genoeg om afbreuk te doen aan deze vaststelling. Aldus kan de loutere verwijzing naar verzoekers herkomst en de informatie in het verzoekschrift met betrekking tot de veiligheidssituatie in Paktia niet volstaan om in verzoekers hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood immers *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP